

РЕШЕНИЕ

№ 1670

гр. София, 08.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 106-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ

при участието на секретаря ПАВЕЛ АЛЪ. БОЖИНОВ
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВ Т. ПЕТРОВ Административно наказателно дело № 20231110214707 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 - 63 ЗАНН.

Образувано е по жалба на В. И. И., ЕГН ***** срещу електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство Серия К № 7689026, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 4 във вр. с ал. 2, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 05.03.1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 21, ал. 2 във вр. с ал. 1 ЗДвП.

В жалбата са инвокирани множество оплаквания за допуснати съществени процесуални нарушения в предходната фаза на административнонаказателното производство, довели до ограничаване правото на защита на привлеченото към отговорност лице, както и некоректно приложение на материалния закон. Отправена е молба за цялостна отмяна на атакувания санкционен акт като неправилен и незаконосъобразен.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован, явява се лично, като поддържа жалбата и изложените в нея съображения. Не се претендират разноски.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител.

Представени са подробни писмени бележки от гл. юрк. Борислав Страхинов, с приложено пълномощно, който оспорва жалбата и изтъква конкретни аргументи за доказаност на вмененото административно нарушение. Отправено е искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийски районен съд, като разгледа жалбата и изложените в нея твърдения и след като се запозна със събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните по реда на чл. 14, чл. 18 и чл. 107, ал. 5 НПК, намира за установено следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирано лице и съдържа всички изискуеми реквизити обуславящи нейната редовност, което предпоставя пораждаването на предвидения в закона суспензивен и деволутивен ефект, а разгледана по същество се явява **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА:

На 08.07.2021 г. в 12:46 ч. в гр. София, по бул. „Европа“ 570 срещу магазин „Айко“, с посока на движение от „Околовръстен път“ към гр. Божурище, при ограничение 50 км/ч за извън населено място, въведено с пътен знак В 26, лек автомобил марка „Рено“ с рег. № РК №№№№ АТ се движи със скорост от 75 км/ч, установена след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 км/ч. Направена е справка за собственост на заснетото МПС, видно от която собственик е В. И. К.. Нарушението е установено с техническо средство TFR1-M, радар TR-4D № 509 заснемащо и записващо дата, час, скорост и рег. номер на автомобила, за което е изготвен клип № 14501, като същото е било монтирано в служебен автомобил с ДК № СА №№№№ ММ. Отчетено е превишение от 25 км/ч на разрешената скорост за движение в процесния пътен участък.

На 06.04.2023 г. собственикът В. К. декларирала писмено пред органите на ОПП СДВР по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, че на посочените

време и място превозното средство е било управлявано от жалбоподателя В. И..

За констатираното нарушение бил издаден оспореният електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система, с който на въззивника И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер 200,00 /сто/ лева за извършено нарушение по чл. 21, ал. 2 във вр. с ал. 1 ЗДвП, като същото е реализирано в условията на повторност – в едногодишен срок след влизане в сила на електронен фиш серия К № 2786142, издаден от ОД на МВР Плевен за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

По делото липсват фактически данни за датата и начина на връчване на електронния фиш на привлеченото към отговорност лице, поради което съдът приема, че жалбата е депозирана в законоустановения срок.

Установява се от изисканата справка от ОПП СДВР, ведно с приложено извлечение от регистъра, че мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR1-M, радар TR4D № 509 е вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване под № 4835 на 24.02.2010 г. със срок на валидност до 24.02.2020 г. Посоченото обстоятелство не влияе върху техническата изправност на АТСС, доколкото процесният срок има отношение единствено към новопроизведени или внесени системи за измерване до етап пускане на пазара и/или в действие. Съгласно изричната разпоредба на чл. 30, ал. 5 от Закона за измерванията /ЗИ, обн. в ДВ бр.46 от 07.05.2002 г., в сила от 09.11.2002 г./, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип, се считат от одобрен тип, а последващата техническа проверка представлява формата за контрол на средствата за измерване, удостоверяваща тяхното съответствие и изправност. В тази връзка, видно от приобщения по делото протокол от „Полицейска техника“, периодичността на проверките на техническото средство е една година, като последващата такава е извършена на 18.01.2021 г.

Изяснява се от изисканата по делото справка от ОПУ-София, ведно с приложена схема за организация на движението, че в процесния пътния участък е бил монтиран пътен знак В 26, който въвежда ограничение на

скоростта 50 км/ч. Същият попада в урбанизираната територия на район „Връбница“ при СО, но се намира след табела Д 12 за край на населено място гр. София. Това от своя страна опровергава оплакванията в жалбата за неяснота относно мястото на извършване на твърдяното нарушение, имайки предвид, че макар контролът от полицейските органи да е осъществен в урбанизираната територия на гр. София, това е сторено след поставената табела Д 12, поради което приложими са правилата за скоростния режим извън населено място.

Видно от приложената по преписката справка от централна база КАТ собственик на МПС е В. И. К., която на 06.04.2023 г. е декларирала писмено пред органите на ОПП СДВР по реда на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, че на посочените време и място превозното средство е било управлявано от жалбоподателя В. И.. Този факт не се отрича от привлеченото към отговорност лице, видно от постъпилите писмени бележки и изричното му волеизявление в проведеното на 19.02.2024 г. о.с.з.

От представения от ОПП-СДВР сертификат става ясно, че полицейският служител Деян Чорбаджиев, експлоатирал АТСС, е преминал обучение за работа с техническото средство.

При формиране на вътрешното си убеждение по фактите съдът използва и изготвените при констатиране на твърдяното нарушение фотоснимки на рег. номер на автомобила, разположението на АТСС и поставения пътен знак В 26, имащи характера на годни веществени доказателствени средства, неоспорени от страните.

Видно от приложеното към жалбата копие на решение № 322 от 16.06.2020 г. по к.н.а.х.д. № 302/2020 г. по описа на Административен съд-Плевен електронен фиш серия К № 2786142, издаден от ОД на МВР – Плевен, който според правоохранителните органи обуславя наличието на квалификацията повторност спрямо нарушението, предмет на настоящото производство, е влязъл в законна сила на 16.06.2020 г.

По отношение на останалите писмени доказателства и писмени доказателствени средства съдът намира, че същите са непротиворечиви, а това обезпредметява тяхното отделно обсъждане.

Възприетата фактическа обстановка се установява от приобщените

на етапа на съдебното следствие писмени доказателства и доказателствени средства: заповед № 8121з-931/30.08.2016г. на министъра на вътрешните работи - образец на електронен фиш, часови график, протокол за използване на автоматизирано техническо средство за контрол на скоростта, снимков материал към нарушението, справка за собственост на процесния автомобил, справка от Български институт по метрология, протоколи от първоначална и последваща проверка на техническото средство и удостоверение за одобрен тип средство за измерване, справка от ОПУ-София, ведно с приложение, които следва да бъдат кредитирани без резерви като единни, последователни и кореспондиращи по между си.

ОТ ПРАВНА СТРАНА:

Административнонаказателното производство е строго формален процес, тъй като чрез него се засягат правата и интересите на физическите и юридически лица в по-голяма степен. Предвиденият в ЗАНН съдебен контрол върху издадените от административните органи електронни фишове е за законосъобразност. От тази гледна точка съдът не е обвързан нито от твърденията на жалбоподателя, нито от фактическите констатации в електронния фиш /арг. чл. 84 ЗАНН във вр. чл. 14, ал. 2 НПК и **т. 7 от Постановление № 10 от 28.09.1973 г. на Пленума на ВС/**, а е длъжен служебно да издири обективната истина и приложимия по делото закон.

Електронният фиш, според легалното определение закрепено в разпоредбата на § 6, т. 63 от ДР на ЗДВП, представлява електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от АТСС. Съгласно чл. 189, ал. 4, изр. 2 ЗДВП електронният фиш следва да съдържа данни за: териториалната структура на министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката,

начините за доброволното ѝ заплащане. Горното съдържание е интерпретирано и съответно закрепено в утвърдения от министъра на вътрешните работи със Заповед № 8121з-931/30.08.2016 г. образец на електронен фиш в съответствие с изискването на чл. 189, ал. 4, изр. последно ЗДвП. При издаването на оспорения електронен фиш е спазена установената форма и същият съдържа всички изискуеми реквизити, като в тази връзка следва да се подчертае, че електронният фиш се приравнява едновременно към АУАН и НП, но само по отношение на правното му действие, съгласно [чл. 189, ал. 11 ЗДвП](#), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване т.е. изискванията за форма, съдържание, реквизити и ред за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на него /в този смисъл вж. **Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по тълк. дело № 1/2013 г. на ОСК на ВАС, докладчик-съдия Лозан Панов**, което не е изгубило сила в обсъдената част/.

В разпоредбата на чл. 189, ал. 4, изр. 1 ЗДвП са посочени изрично условията, които следва да са налице, за да се издаде електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител, а именно нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, както и за него да не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки. Смисълът, вложен от законодателя в израза: “в отсъствието на контролен орган и на нарушител”, се отнася до действието по издаване на електронния фиш, а не до процеса на установяване на нарушението, който без съмнение в случая винаги изисква присъствие на нарушител - водач на заснетото моторно превозно средство.

По делото е установено по безспорен и несъмнен начин, че процесното нарушение е констатирано с мобилна АТТС, която е била технически изправна, както и че същото е наказуемо единствено с „глоба“. Съгласно чл. 165, ал. 3 ЗДвП условията и редът за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. В изпълнение на предоставената му пряка законова делегация министърът на вътрешните работи е приел Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и

системи за контрол на правилата за движение по пътищата /обн. в ДВ бр. 36 от 19.05.2015 г./, в която детайлно са уредени условията и редът за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата. Тези императивни изисквания са били спазени стриктно от представителите на ОПП-СДВР. В тази връзка не е било необходимо правоохранителните органи да оповестят предварително мястото на контрол на интернет страницата на МВР или чрез средствата за масово осведомяване, доколкото с ДВ бр. 54 от 05.07.2017 г., в сила от 09.07.2017 г. това задължение е отпаднало, поради отмяната на разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 8 ЗДвП. От посочения темпорален момент е отпаднало и изискването за обозначаване на контролирания пътен участък с допълнителен пътен знак Е 24, поради изменението на чл. 165, ал. 2, т. 7 ЗДвП, която разпоредба понастоящем предвижда, че органите на МВР имат право да извършват контрол по спазване на правилата за движението по пътищата с автомобили, оборудвани със средства за аудиозапис и видеозаснемане, като контролът се осъществява само в обхвата на средствата за видеозаснемане. С това всъщност е преодоляна и забраната по чл. 32, ал. 2 от Конституцията на Република България за следене, фотографиране, филмиране, записване или подлагане на други подобни действия на гражданите без тяхно знание или въпреки тяхното изрично несъгласие, освен в предвидените от закона случаи, доколкото ЗДвП регламентира изключение в очертаната насока, което ограничение на личния им живот е пропорционално на необходимостта от опазването на живота и здравето на останалите участници в движението. Ето защо, следва да се приеме, че **Тълкувателно решение № 1 от 26.02.2014 г. по тълк. дело № 1/2013 г. на ОСК на ВАС, докладчик-съдия Лозан Панов**, е изгубило сила в обсъдената част и не следва да се прилага, поради различната нормативна уредба към момента на неговото постановяване.

В Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. е предвидено, че стационарните и мобилните АТСС заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения – видеозаписи, с данни за установените нарушения на правилата за движение /чл. 2, ал. 1/. При осъществяване на контрол с мобилни АТСС служителят позиционира служебен автомобил или мотоциклет или временно разполага АТСС на участък от пътя и насочва уреда в контролираната посока /чл. 9, ал. 1/. Служителят включва автоматизираното техническо средство или система и

извършва необходимите първоначални настройки за започване на автоматизирания контрол и поставя начало на работния процес /чл. 9, ал. 2/. По време на измерване на скоростта от мобилно АТСС служителят може да осъществява наблюдение за функционирането на уреда или да осъществява регулиране и подпомагане на движението, както и контрол за спазване правилата за движение /чл. 9, ал. 3/. След изтичане на времето за контрол служителят изключва автоматизираното техническо средство или система, като информацията със запаметените от уреда данни се съхранява в локална компютърна конфигурация или локален сървър за издаване на административни документи във връзка с установените нарушения, което се отразява в протокола по чл. 10. /чл. 9, ал. 4/. За всяко използване на мобилно АТСС за контрол се попълва протокол съгласно приложение /чл. 10, ал. 1/. При работа с временно разположени на участък от пътя автоматизирани технически средства и системи за контрол на скоростта протоколът се попълва за всяко място за контрол и се съпровожда със снимка на разположението на уреда /чл. 10, ал. 3/. В случаите на осъществяване на контрол с мобилно АТСС във време на движение нарушителите се спират на място и се предприемат действия за реализиране на административнонаказателната отговорност за извършеното нарушение. За нарушения, установени с мобилни АТСС във време на движение, електронни фишове не се издават. /чл. 11, ал. 3/. От анализа на относимата нормативна уредба се налага изводът, че са налице три хипотези на установяването и заснемане на нарушения: 1.) от статични АТТС; 2.) от мобилни АТСС, временно разположени на участък от пътя или позиционирани в служебен автомобил или мотоциклет; 3.) от мобилни АТТС, прикрепени към превозно средство в режима на движение. В първите две хипотези по смисъла на чл. 189, ал. 4 ЗДвП във вр. чл. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., за установените от АТСС нарушения на правилата за движение по пътищата, се издават електронни фишове. Характерно за статичните и мобилни АТСС /временно разположени на участък от пътя или позиционирани в служебно МПС/ е, че осъществяваният от тях контрол винаги е автоматизиран, без значение дали се извършва в присъствие или отсъствие на контролен орган. Или казано в резюме - контролният орган не участва в процеса на установяване на нарушението, чрез преки действия и субективни възприятия, по тази причина неговото присъствие или отсъствие е ирелевантно за факта

на установяване и заснемане на нарушението, поради което доводите за противното са несъстоятелни. Всички изброени изисквания при експлоатацията на техническото средство са били спазени акуратно от служителите на ОПП СДВР, противно на твърденията в жалбата, като са изготвени протокол при използването на процесната АТСС, както и снимка на разположението на уреда и на поставени пътен знак В 26. Точното местоположение на мобилната система се установява от генерираните GPS координати и снимковия материал, като същото съвпада изцяло с отразения в електронния фиш пътен участък. Полицейският служител, експлоатирал АТСС е преминал надлежно обучение, видно от представения протокол за проведено обучение.

Съгласно съдържанието на специалната разпоредба на чл.188, ал.1 ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено МПС, отговаря за извършеното с него нарушение, а в случай, че собственикът не посочи на кого е предоставил МПС, се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение. В настоящия казус се установява в корелация с доказателствената съвкупност по делото, в частност справка от централна база КАТ, че към датата на извършване на констатираното нарушение собственик на превозното средство е В. И. К.. Последната е депозирала декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, в която е посочено, че именно жалбоподателят В. И. е управлявал моторното превозно средство. Този релевантен факт не се оспорва от въззивника, поради което съдът намира, че правилно същият е бил привлечен към административнонаказателна отговорност.

Нарушението е безспорно установено от разпечатаните показания на техническото средство и приложения снимков материал, тъй като изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес /арг. от чл. 189, ал. 15 ЗДвП/. От приложената справка за регистрация, е възможно да се установят данните за собственика и ползвателя на управляваното МПС. Няма съмнение, че скоростта, с която се е движил автомобилът към момента на заснемането му е била 75 км/ч при ограничение в конкретния пътен участък от 50 км/ч за извън населено място, въведена с пътен знак В 26, с което е реализиран състав на нарушение по чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП, тъй като е налице

превишаване с 25 км/ч. Скоростта е фиксирана със система за видеоконтрол, която е одобрена в съответствие с изискванията на Закона за измерванията, от председателя на Българския институт по метрология, вписана е в регистъра за одобрените типове средства за измерване, нарушението е констатирано в срока на одобряване на типа след, като конкретното техническо средство е преминало през надлежна първоначална и последваща периодична проверка. Що се отнася до толеранса от „3 км/ч“, с който е преизчислена скоростта на движение на засеченото от техническото средство МПС, същият е определен на база режима за работа, регламентиран за процесното техническо средство, обективиран в протокола за проверка: *„Ако резултатите от измерването са основания за наказание за нарушение на разпоредената максимална скорост, се вземат предвид допустимите грешки на уредите за измерване на скоростта в обхвата от +/-3 км/ч за измерени скорости до 100 km/h.“*. Доколкото по-горе бяха изброени законоустановените реквизити на електронния фиш и между тях липсва такъв за посочване на правилата за изчисляване на толеранс при определяне на наказуемата скорост, то непосочването му не представлява нарушение. В тази връзка за пълнота следва да се отбележи, че мястото на контрол не е следвало да се обозначава и с табела Т 2, имайки предвид, че в случая заснемането не е осъществено по време на движение, а с мобилна АТСС, временно разположена на участък от пътя, видно от снимковия материал.

От субективна страна деянието е извършено виновно при форма на вината – несъзнавана непредпазливост. Жалбоподателят не е предвиждал неправомерната си дейност, но е бил нормативно задължен да стори това, като не са съществували пречки от обективно или субективно естество, които да препятстват протичането на изискуемата съзнателна дейност.

Настоящият съдебен състав констатира, че е налице неправилно приложение на материалния закон, в частност на санкционната норма на чл. 182, ал. 4 ЗДвП, предвиждаща налагане на административно наказание „глоба“ в двоен размер при повторно нарушение, в каквато насока възраженията на въззивника И. са напълно основателни. Както беше отбелязано, от приложеното към жалбата копие на решение № 322 от 16.06.2020 г. по к.н.а.х.д. № 302/2020 г. по описа на Административен съд-Плевен се установява, че електронен фиш серия К № 2786142, издаден от ОД на МВР – Плевен, който според правоохранителните органи обуславя

наличието на квалификацията повторност спрямо нарушението, предмет на настоящото производство, е влязъл в законна сила на 16.06.2020 г. Съгласно § 6, т. 33 от ДР на ЗДвП „повторно“ е нарушението, извършено в едногодишен срок, а в случаите по чл. 174, ал. 2 - в двегодишен срок, от влизането в сила на наказателното постановление, с което на нарушителя е наложено наказание за същото по вид нарушение, включително и когато първото наказание му е било наложено като нов водач. Едногодишният срок е изтекъл на 16.06.2021 г., а това от своя страна препятства квалифицирането на вменената по настоящото делото деятелност от 08.07.2021 г. като такава, извършена в условията на повторност. Допуснатото нарушение обаче е отстранимо от съда посредством преквалификация на санкционната норма по основания състав, ситуиран в разпоредбата на чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП, доколкото в случая се касае за приложение на закон по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата му. В посочената разпоредба е предвидено, че при констатирано превишаване на максимално допустимата скорост за движение в извън населено място от 21 км/ч до 30 км/ч, вкл. се налага административно наказание „глоба“ в размер на 100,00 /сто/ лева. Фиксирана в този вид и размер, санкцията съответства на принципа за законоустановеност, на високата обществена опасност на извършеното нарушение и създалата се непосредствената опасност за останалите участници в движението. Доколкото същата е абсолютно определена, то не съществува правна възможност за нейното редуциране /арг. от чл. 27, ал. 5 ЗАНН/.

В конкретния случай стойността на скоростта, която не трябва да се превишава в извън населено място е била въведена с пътен знак В 26, поради което правилно е приложен чл. 21, ал. 2 ЗДвП, а привръзката към ал. 1 е наложителна, доколкото именно в нейната диспозиция е описан субектът на вмененото правно задължение – водач на пътно превозно средство.

В заключение, макар и да липсва искане в очертана насока, съдът намира, че процесното нарушение не следва да се третира като маловажно по смисъла на чл. 28 ЗАНН /разпоредбата на чл. 189з ЗДвП, ограничаваща императивно приложното поле на посочения материалноправен институт, е в сила от 23.12.2021 г. т.е. след датата на деянието/. Съгласно **Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по т. д. № 1/2007 г. на ОСНК на ВКС,**

докладчик-съдия Блага И. преценката на административнонаказващия орган за „маловажност” на случая по чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Приложеното поле на визириания нормативен регламент винаги е фактическо и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Установените в практиката критерии за неговото дефиниране са свързани с естеството на засегнатите обществени отношения, липсата или незначителността на настъпилите общественоопасни последици и обстоятелствата, при които нарушението е намерило проявление в обективната действителност – време, място, обстановка, механизъм и т.н. Съгласно разпоредбата на чл. 93, т. 9 НК *“маловажен случай” е този, при който извършеното престъпление /административно нарушение, б.м./ с оглед липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност /вредност, б.м./ в сравнение с обикновените случаи на престъпление /административно нарушение, б.м./ от съответния вид*. В случая не би могло да се говори за липса или незначителност на вредните последици, тъй като посоченото нарушение е формално, на просто извършване и за довършването му не е необходимо настъпването на някакъв допълнителен съставомерен резултат. Не е налице и третата алтернатива от визирираната дефинитивна норма, а именно *“други смекчаващи обстоятелства”*, които да редуцират степента на обществена вредност на деянието съпоставима с нарушенията от същия вид, отчитайки потенциалната опасност за увреждане на трети лица с превозно средство, поради лекомислено превишаване на разрешената скорост за движение.

Съдът констатира, че съобразно изложените фактически и правни доводи, така протеклата фаза на административнонаказателното производство по установяване на административно нарушение и по налагане на административно наказание не е опорочена, поради допуснати съществени процесуални нарушения, а отговорността на жалбоподателя поначало е ангажирана правилно.

Ето защо, този съдебен състав намира, че така издаденият електронен фиш следва да бъде изменен, като се преквалифицира санкционната норма по чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП и като се редуцира размерът на наложеното административно наказание „глоба“ на 100,00 лв.

Съгласно чл. 63д, ал. 1 ЗАНН съдът следва да се произнесе по извършените от страните разноски, имайки предвид изричното искане в очертаната насока. С оглед изхода на делото, съобразявайки представените писмени бележки и осъществено процесуално представителство на наказващия орган, незначителната фактическата и правна сложност на делото, както и изменението на оспорения електронен фиш, съдът намира, че на основание чл. 63д, ал. 4 ЗАНН, жалбоподателят И. следва да бъде осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер от 80,00 лв. /арг. от чл. 37 от Закона за адвокатурата във вр. с чл. 27е от Наредбата за изплащането на правната помощ/. В случая не се касае за пълна отмяна, а за изменение на атакувания санкционен акт /per argumentum a contratio от чл. 143, ал. 1 АПК/, поради което разноски се дължат единствено на въззиваемата страна, доколкото разпоредбата на чл. 144 АПК, препращаща към правилата на ГПК, касае само неуредените в АПК случаи, каквато не е настоящата хипотеза, отчитайки изричната законова регламентация /в този смисъл вж. решение № 1891/22.03.2022 г. по КНАХД № 8511/2021 г. по описа на АССГ, I касационен състав, докладчик-съдия Людмила Коева, определение от 13.05.2020 г. по КЧАНД № 185/2020 г. по описа на Административен съд-Русе, II-ри състав, определение № 12679 от 27.09.2019 г. по адм. дело № 8590/2018 г. по описа на ВАС, I-во отд. и др./.

Така мотивиран, на основание чл. 63, ал. 7, т. 1 и т. 2 във вр. с ал. 2, т. 4 ЗАНН, **Софийски районен съд, НО, 106 състав**

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство **Серия К № 7689026**, издаден от СДВР, с който на основание чл. 189, ал. 4 във вр. с чл. 182, ал. 4 във вр. с ал. 2, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП, обн. в ДВ бр. 20 от 05.03.1999 г., в сила от 01.09.1999 г./ на жалбоподателя В. И. И., ЕГН ***** е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200,00 /двеста/ лева за нарушение на чл. 21, ал. 2 във вр. с ал. 1 ЗДвП, **като ПРЕКВАЛИФИЦИРА** санкционната норма в такава по чл. 182, ал. 2, т. 3

ЗДвП и НАМАЛЯВА размера на наложеното административно наказание „глоба“ на 100,00 /сто/ лева.

ОСЪЖДА, на основание чл. 63д, ал. 4 във вр. с ал. 1 ЗАНН, жалбоподателя В. И. И., ЕГН ***** да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 /осемдесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - София град, на основанията предвидени в НПК, и по реда на Глава Дванадесета от АПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____